

Egyszerű ki nevet a végén

Nemet kellett volna mondanom, de a barátom ragaszkodott hozzá, hogy jöjjenek. Kevesebb a hely, mint ahányan vagyunk, ha nem a mellettünk ülő, akkor az előttünk lévő ülés vagy a kisbusz ajtajának fogantyúi veszik el a helyet. Bekötöttem volna magamat, de ahhoz sem volt elég hely, nyomják a derekamat a használaton kívüli övcsatok. Vészesen fogy a levegő, pedig le van tekerve az ablak, én viszont középen ülök, innen nem tudok kihajolni se. Filmesek vagyunk, én a forgatókönyvíró, a barátom a rendező, a barátom jobbán ülő lány pedig az operatőr, nem tudom, mit keres itt, úgy volt, hogy csak pár nappal később csatlakozik hozzánk, szerintem akar valamit a barátomtól. Azért jöttünk, mert amatőr szereplőt keresünk a készülő nagyjátékfilmünkbe, a barátom szerint a legjobb az lenne, ha olyat találnánk, aki már lopott vagy ölt. Az ablakon túl mindent kiszívott a nap, nincs színe sem a pusztának, sem az égnek. Nem tudom, pontosan hova tartunk, elfelejtettem, mi a falu neve, látom az elvadult ősi tájat, ami most a legkisebb hatással sincs rám, valamiért attól félek, hogy rossz vége lesz ennek az utazásnak, mégsem fordulhatok vissza, mert már igent mondtam és amúgy sincs senki, aki hazavinne.

A busz elejében egy csapat önkéntes ül, huszonévesek, mint mi, erre a hétre közéjük tartozunk, velük szervezzük a tábort a falubelieknek. Az önkéntesek egy fővárosi civil szervezet alkalmazásában állnak, nyaranta járnak ide, a céljuk az, hogy perspektívát mutassanak a helyi fiataloknak, hogy elhitessék velük, ők is lehetnek valakik. Egy ideje már nem hiszek abban, hogy bárki bármivé válhat, most is csak azért jöttem, hogy ne szakítson velem a barátom. Elöl az önkéntesek az érzéseikről beszélgetnek, mellettem a barátom és az operatőr a filmipar válságos helyzetéről. Legszívesebben az arcukba ordítanám, hogy mennyire feleslegesek. Lehet, hogy szívük szerint ők is ugyanezt ordítanák egymásnak, de tudják, hogy ha mindenki ordítana, akkor még elviselhetlenebb lenne ez a fülledt buszút, úgyhogy inkább elképzelek egy karambolt, amit a kisbusz magjában ülve egyedül én élnék túl, mert a halottak úgy nyomódnának hozzám, mint a légszákok, és így biztonságban lennék köztük.

Mire megérkezünk, annyira elgémberedem, hogy az önkénteseknek kell kiszabadítaniuk a hátsó ülésről. A falu olyan, mintha senki sem lakná. Leszakadt ajtók, széttört vagy befalazott ablakok, omladozó falak, elhordott kerítések. Három utcából áll, a főút egy ponton elkanyarodik és a kanyaron túl más nevet adtak neki, ez a kis kunkor a negyedik, a Béke utca. Ennek az utcának a végében van az önkéntesek bázisa, itt fognak minket is elszállásolni. Tömzsi vályogház, hosszú, hátranyúló portáival, odabent két szoba van és egyetlen fürdőszoba, mi viszont tízen vagyunk. A ház takarásában fóliasátor áll, itt termesztik a paprikát a civil szervezet alkalmazásában álló helyi hátrányos helyzetűek. Valamikor sze-

rettem volna írni egy fóliásátor alatt játszódó tragikus hangvételű történetet, ahol a fülledt meleg okozza a szereplő bűnbeesését, most viszont nincs hozzá kedvem, meg se nézem inkább. Miután lepakolunk, főzni kell, előkerülnek a hozzávalók, zsíros húsok, fehér liszt. Az önkéntesek a civil szervezet által pályáztott pénzből vásárolnak, ezért velük eszünk mi is, pedig én a barátom miatt vegetáriánus vagyok, és nem akarok tésztát enni egész héten, de ha ő nem szól, akkor én sem akarok. Nem lenne jó, ha a legváratlanabb pillanatban buknának ki belőlem az elfojtott igényeim, ezért elhatározom, hogy ezen a héten csak akkor szólalok meg, ha valaki kérdez.

Hamar véget ér a nap, a barátom és az operatőr lelkesek, már másnap forgatni szeretnének, tervezgetni kezdenek a teraszon, én pedig visszavonulok a házba. A barátomnak és nekem a földön ágyaztak meg egy kétszemélyes felfújható matracon, ami már most leeresztett egy kicsit. Megérkeznek azok az önkéntesek is, akikkel egy szobába osztottak be minket, elalvás előtt szójátékot játszanak, szeretnék beszállni én is, de a barátomnak azt mondtam, azért jöttem be, mert fáradt vagyok, úgyhogy alvást színlelek. Hangosan és hosszan kell szuszognom, nem sokban különbözik a sírás színlelésétől, de az önkénteseket az sem érdekelné, eddig sem kérdeztek rólam semmit, úgy néznek rám, mintha nem is filmes lennék, csak egy barátó.

Elérkezik a tábor első napja, az önkéntesekkel a művházba megyünk. Idecsődítették az összes falubeli fiatal, ismerkedős alkalom. Amint belépünk, ellepnek és összefogdosnak minket a kisebbek, az egyik maszatos kezű lány befonja a hajamat is, nem sikerül szépre, de jól gondoltuk, az önkéntesekkel kialakított bizalomból nekünk is bőven jutni fog. Már forog is a kamera, felvétel közben a barátom folyamatosan az operatőr csupasz vállához ér, nem akarom látni, úgyhogy amikor játszani hív egy csapat gyerek, velük tartok. Egyszerű ki nevet a végén, de én bátorítani kezdem őket, hogy csaljanak, egy-kettőre a cinkosukká válok. Emiatt csúnyán néz rám az egyik önkéntes, de nem szól egy szót se, nincs rá szüksége, nélküle is tudom, hogy szörnyeteg vagyok. Egy idősebb fiú is van a csoportban, szálkás, bajszos gyerek, ő a legsikeresebb csaló. Játék közben többször is összevetünk, a gyerekek pedig a lelkemre kötik, hogy holnap is tartsak velük, én pedig belemegyek, ha már a közegem kivet magából, legalább ők szerszenek.

Délután bemutatom az idősebb fiút a stábnak, Márió a neve, de a barátom és az operatőr húzzák a szájukat, szerintük túl nagy kani, nem jó a szerepre. Valahogy mégis sikerül rávennem őket, hogy legalább nézzük meg, másnap pedig meg is tartjuk az első castingot. Amikor játékra kerül a sor, az lesz a feladatom, hogy Márió barátnőjét alakítsam, érkezzek késve egy találkozóról, amit aztán egy láthatóan hazug indokkal próbáljak meg kimagyarázni, Márió pedig kezdjen el féltékenykedni és bántani engem szerelemféltésből. Márió nagyon szeretné a szerepet, megtesz mindent, amit a barátom kér tőle, de még akkor is mosolyog, amikor fenyegetnie kellene. Megfigyeléseim szerint a castingoknak általában az a célja, hogy a végén valaki kontrollálatlanul kiabáljon vagy zokogjon, mi finomabb eszközökhöz folyamodunk, mégis úgy érzem, hogy amikor a casting végén beszélgetni kezdünk vele, olyan kérdéseket is felteszünk, amiket nem lenne szabad.

Egész este az aznap forgatott anyagokat nézegetjük a barátom laptopján. A felvételeken harsány vagyok és ugribugri, nem tudom megállapítani, hogy ki játszik jól és ki nem, nem tudok másokra figyelni, csak magamra. Kevés ruha van rajtam, a combomon átlátszanak az erek, ahol pedig nem fehér vagyok, ott vörös, mert leégtem a napon, az arcom pedig szétesik, ahogy nézem, egy idő után azt érzem, mintha nem is lennének vonásaim. Márióról is szó esik, az operatőr hozza fel, szerinte egyértelmű, hogy alkalmatlan a szerepre, mert nem hagyja, hogy elragadja a temperamentuma. Miközben róla beszélgetünk, a barátom folyamatosan úgy hivatkozik rá a ritkás bajsza miatt, hogy a Pinakefe, tetszik neki, hogy ilyenkor bosszankodva összenevetünk az operatőrrel. Mire a felvételek végére érünk, annyira megundorodom magamtól, hogy szeretnék kimenekülni a mosdóba és lekaparni a bőrömet az arcomról, a barátom pedig nem hajlandó megnyugtatni, mert az a munka rovására megy. Inkább újra kikeresi azt a felvételt, amin Márió szerepel, véletlenszerűen megállítja valahol, és újra meg újra ráközelít a bajszánál a képre, de ezzel csak azt éri el, hogy a nap hátralévő részében nem tudom kiverni a fejemből azt a gondolatot, hogy milyen lenne, ha ez a puha szőr a leégett, eleven bőrömhöz érne.

Másnap délelőtt újra a művházban kezdünk, mert megállapodtunk az önkéntesekkel, hogy cserébe, amiért befogadtak, imázsfilmeket készítünk a civil szervezetnek. Nem sok dolgom van, a terem sarkából nézem a forgatást, próbálok kimaradni belőle, mert most már biztos vagyok benne, hogy az operatőr próbálja elszedni előlem a barátomat. Megkeresem a tekintetemmel Máriót, a terem másik végében ül, egy fiatal lánnyal az ölében, csókolózás közben kilátszik a nyelvük. Amikor észreveszi, hogy nézem őket, úgy tolja el az öléből a lányt, mintha szégyellené, hogy vele van. Mellém szegődik inkább, kérdegetni kezd, megkapja-e a szerepet, én viszont nem mondhatok neki semmit, mert a barátom a lelkemre kötötte, ne mondjam el neki, hogy kiesett. Másokat is meg fogunk még hallgatni, és abban reménykedik, hogy a versenyhelyzet kihozza belőlük, amit keres. Márió viszont biztos benne, hogy megkapja a szerepet, általában ő szokta megnyerni a helyi versenyeket, ezért már most tervezgeti, hogy szakít a barátnőjével, és a forgatás után a fővárosban marad. Nem tudom, miért, de bátorítani kezdem, elmondom neki, hogy hiszek benne, hogy a színművészeti egyetemen sok színész végzett, aki hasonlóan hátrányos helyzetből jött, mint ő. Igazából csak egy ilyet ismerek, és ma már az is alkoholistá, de folytatom a lelkesítést, mert amikor a jövőjéről ábrándozik, csillog a szeme. Megjön a kedvem hozzá, hogy én is önkéntes legyek, ha már a saját sorsomat nem tudom, másokét még alakíthatom. Amikor a nap végén indokolatlanul azt mondja, hogy szeret, kissé bűntudatom támad, de elhessegetem, túl addiktív ez a hála.

A nap végén száraz vihar érkezik, eső nélkül, ablakokat rengető villámlással. A művháztól a szállásig vezető úton azt érzem, hogy ennél jobban sohasem fogok félni, egészen addig, amíg az éjszaka közepén az operatőrnek az az ötlete nem támad, hogy menjünk ki a falun túlra, nézzük onnan a villámokat. Nincsenek közel, de a pusztában visszhangosabb az egész, és mivel sokkal sötétebb van, mint a városban, amikor villámlik, olyan, mintha egy pillanatra nappali világosság lenne. Vissza akarok menni a szállásra, de tudom, hogy nem lesz merszem megtenni, ezek szerint a szakítástól még a halálomnál is jobban félek. A barátom

és az operatőr gyönyörű képeket csinálnak, a barátom most először van igazán elemében, mióta idejöttünk, és amikor végre ágyba bújunk, fogdosni kezd, a matrac megnyikordul minden moccanásra. Az ablakok nincsenek elfüggönyözve, odakint pedig még mindig villámlik, a barátom vonásai elmélyülnek az éles fényben, és szex közben úgy néz rám, mint olyankor, amikor tudja, hogy a film, amit csinál, jó lesz.

Negyedik napja vagyunk már itt, az operatőr szeretne haját mosni, de kevés a melegvíz, ezért arra kérnek minket az önkéntesek, hogy bírjuk ki ezt a hetet, ha pedig zavar, hogy zsíros, fogjuk össze kontyba, vagy hideg vízzel mossuk meg. Tisztelem az operatőrt, amiért szólni mert, ha a barátom lennék, biztosan őt választanám magam helyett, ők viszont annyira összekülönböznek ezen, hogy az operatőr különvállik tőlünk, és az egész napot fotózással tölti a faluban. Az önkéntesek a falu határában lévő foci pályához indulnak, mi pedig a barátommal eldöntjük, hogy kivesszük ezt a napot, a szálláson maradunk, és alszunk egy nagyot. Arra riadok, hogy nyikordul a kapu, magunkra rántom a takarót, a fejünket is betakarom, kikukucskálok a résen, és az ablakon át meglátom Márió busa fejét. Kopogtatni kezd az ajtón, téblábol, majd újra kopogtat, aztán körbejárja a házat, közben pedig engem szólogat. Nem tudom, mit akarhat tőlem, de a barátomat láthatóan nem érdekli, fojtott hangon azon bosszankodik, hogy aki kényes, abból eredendően hiányzik a munkamorál. Nem értek vele egyet, én is szeretnék már haját mosni, de nem akarom ezt elmondani neki, örülök, hogy végre én vagyok vele egy csapatban, nem pedig az operatőr.

Estére elterjed a pletyka, hogy Márió szakított a barátnőjével. Balhé volt, a lány fel is pofozta. A barátom és az operatőr felkapja a fejét, talán mégis érdemes lenne Márióat behívni még egy castingra. Megörülnek, hogy egyre gondoltak, újra szent a béke. Most nem a szálláson fogadjuk, kimegyünk vele a pusztába, hátha itt otthonosabban mozog. Megkérdezzük, eljátszhatjuk-e újra a szakítás jelenetét, a lelkére kötjük, hogy ha nem akarja, nem kell, de ezzel csak magunkat védjük, tudjuk, hogy nem tudna nemet mondani. Félvállról veszi, ő szakított, még büszke is rá, hogy nem baj neki, de amikor a barátom megkéri, hogy fogja meg a nyakam és nézzen vadul, akkor elsírja magát. Takargatni kezdi az arcát, láthatóan nem akarja, hogy vegye őt a kamera, de nem állunk le, ezért az operatőr felé lendíti a kezét. Nem látom pontosan, hogy mi történik, de a következő pillanatban az operatőr kamerája már a földön hever. Márió megijed, ő nem így akarta, de amikor a barátom szigorú hangon közli vele, mekkora a kamera értéke, amiben kárt tett, a barátomnak is nekimegy, fellöki és elszalad. Az operatőr felemeli a kamerát a földről, úgy öleli, mintha ő szülte volna. Egy szót sem lehet kihúzni belőle, próbáljuk vigasztalni, de láthatóan egyedül akar lenni, elindul a faluval ellenkező irányba, nincs előtte más, csak a horizont, kibomlott a haja is, lobog utána a menetszélben, és én azt érzem, szeretnék inkább ő lenni, mint én.

Ezek után két este is vad álmaim vannak Márióval, pedig a színét se láttuk azóta. Elérkezik a búcsú napja, nekem pedig hirtelen megjön a kedvem, hogy mégis benézzek a fóliasátor alá. Legnagyobb meglepetésemre itt találom Márióat, egyedül van, paprikát kapál. Amikor odamegyek hozzá az az első kérdése, hogy megkapja-e a szerepet. Elmondom neki az ítéletet, pedig rettegek attól, hogyan fog reagálni, talán engem is megüt, de csak legyint egyet. Még mindig színész

szeretne lenni, úgyhogy megkérdezi a teljes nevemet, ha hazaér, bejelöl Facebookon, és valamikor majd meg is látogat. Elmondom neki, hogy hívnak, tetszik neki a vezetéknevem, belőlem pedig mégiscsak kiszakadnak az elfojtott igényeim, és megcsókolom. Hogy megújjazott-e, nem tudom, lehet, hogy csak képzeltem, mert elájulok, és az önkéntesek gyűrűjében ébredek fel, Márió pedig már nincs sehol. Hazafelé a kisbuszban alvást színlelek, közben pedig arról ábrándozom, hogy a kulturális különbségeinkből fakadó feszültség miatt talán egy egész életen át szerelmes tudnék lenni Márióba, ő pedig vénségemre is kirtartana mellettem, mert hálás lesz, amiért bevezettem őt egy jobb világba, amiért integráltam őt.

A film sikeresen leforog, végül egy budapesti árvaházban találjuk meg a szereplőnket. A bemutató utáni stábulin a barátom összekavar az operatőrrel, mi pedig pár hétre rá szakítunk. Jelenleg reklámfilmekben vagyok asszisztens, most is éppen egy megbeszélésre tartok, az aluljáróban várom a metró, és közben az önkéntesekkel közös csoportot pörgetem. Az egyik új bejegyzésből kiderült, hogy Márió otthagya az iskolát, és felköltözött Budapestre, hogy filmekben vállaljon kétkézi munkát. Megdobban a szívem, és körülnézek, hátha összefutok vele, aztán a falnak lapulok, talán mégsem lenne olyan jó ötlet. Rengetegszer rám írt, de én egyszer sem válaszoltam neki, mi van, ha amikor itt terem, előtör belőle a temperamentuma, és a sínekre lök? Amikor megérkezik a metró, elmúlik az életveszély, új színben kezdem látni a dolgokat. Önbizalommal tölt el a gondolat, hogy talán annyira haragszik rám valaki, amiért felültettem, hogy képes lenne megölni. Talán féltennem kell tőle az életemet, de így legalább sohasem vagyok egyedül, elhoztam hát őt magammal, még ha nem is szándékosan. Amikor feljövök a metróból, fellélegzem, hagyom, hogy elsodorjon az embertömeg, nézem az elsuhanó arcokat. Hirtelen megelevenedik a város.